

Arrest

nr. 341 093 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LENS
Montoyerstraat 1
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2025.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat B. LENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 april 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije in oktober 2023 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en map 7, DVZ, verklaring DVZ, vraag 23).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij stelt in het verzoekschrift dat zij een kwetsbaar profiel heeft gezien haar afkomst uit Syrië en stelt dat zij met

psychologische problemen kampt. Het loutere feit dat verzoekende partij afkomstig is uit Syrië volstaat op zich echter niet om te spreken van een bijzondere kwetsbaarheid. Daarnaast onderbouwt zij op geen enkele wijze haar stelling dat zij met psychologische problemen kampt, met objectieve medische of psychologische attesten. Zij toont met bovenstaande dan ook niet aan dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat bij verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, dat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit het administratief dossier blijkt dat haar bescherming verleend werd in Bulgarije in oktober 2023 en dat zij over een verblijfsvergunning beschikt die nog geldig is tot en met 26 oktober 2026 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1 en map 7, DVZ, verklaring DVZ, vraag 23).

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, maar eens hieraan is voldaan, is het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt verder dat haar een verblijfsvergunning afgeleverd werd. Volgens de voorliggende algemene landeninformatie hebben de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2024", maart 2025, p. 114). Dit blijkt ook uit de kopie van haar verblijfsvergunning die zij voorlegt, waarop te lezen valt dat deze nog geldig is tot en met 26 oktober 2026. Verzoekende partij kan in het verzoekschrift bijgevolg niet dienstig verwijzen naar de moeilijkheden die er zouden bestaan bij het verlengen van een verblijfsvergunning aangezien deze in haar geval nog geldig is.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen niet genoegzaam blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij slechts beperkte inspanningen geleverd heeft om zich te integreren in Bulgarije. Zo vertrok zij in eerste instantie uit Bulgarije zonder de uitkomst van haar verzoek om internationale bescherming af te wachten en verklaart zij ook dat Bulgarije niet haar bestemming was (NPO, p. 8-9 en 11). Ook na haar terugkeer naar Bulgarije en nadat zij haar verblijfsvergunning ontvangen heeft, blijft verzoekende partij slechts voor een beperkte periode in Bulgarije.

Ongeveer drie maand na het verkrijgen van deze verblijfsvergunning, reist zij immers door naar België (NPO, p. 9).

Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Bulgaarse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Uit haar verklaringen blijkt bovendien dat zij erin slaagde om via Caritas werk te vinden in een naaifabriek en dat zij zo goed als steeds een dak boven haar hoofd had. Zij verbleef in gebouw waar jonge mensen woonden en nam daar een kamer met haar broer (NPO, p. 9). Verder ondernam zij slechts summiere stappen om de Bulgaarse taal onder de knie te krijgen. Zij probeerde enkel om de taal te leren via Youtube (NPO, p. 11) en kon volgens haar verklaringen geen onderwijs volgen aangezien zij daarvoor diende te betalen 'zoals elke buitenlander in Bulgarije' en kon de gratis school niet vinden. Bovendien wilde zij enkel een taal leren die zij ook buiten Bulgarije kon gebruiken zoals Frans of Engels (NPO, p. 11). Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift opmerkt dat de toegang tot de gezondheidszorg in Bulgarije niet onderzocht werd, blijkt uit haar verklaringen dat zij in Bulgarije geen nood had aan medische zorgen (NPO, p. 10). Zij gaf wel aan dat, indien dit wel het geval zou geweest zijn, zij zelf de kosten voor een ziekteverzekering moest betalen (NPO, p. 10). Dat zij

moest betalen voor het in orde brengen van haar ziekteverzekering is echter niet onredelijk, aangezien dit ook voor Bulgaarse burgers geldt. Zij toont dan ook niet concreet aan dat haar mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze beschermingsstatus heeft verleend. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij omwille van de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekende partij gaf tijdens het persoonlijk onderhoud daarnaast aan dat zij vreest voor 18 maanden in de gevangenis geplaatst te worden omdat zij het land verlaten heeft (NPO, p. 11). Zij legde ter ondersteuning van deze bewering tevens een document neer van het Staatsagentschap voor Vluchtelingen bij de Ministerraad van Bulgarije (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 2). Hierover stelde het CGVS in de bestreden beslissing het volgende:

“U legde ter ondersteuning van deze bewering een document neer van het Staatsagentschap voor Vluchtelingen bij de Ministerraad van Bulgarije (zie groene map documenten – stuk 2). Uit dit stuk kan echter allerm minst worden afgeleid dat u bij een terugkeer naar Bulgarije dreigt opgesloten te worden in de gevangenis. Uit de vertaling van dit document komt immers naar voren dat u bij een overtreding ‘in een gesloten centrum zal worden geplaatst om uw procedure volgens de Asiel- en Vluchtelingenwetgeving af te sluiten met een eindbeslissing’. Er werd u door de Bulgaarse autoriteiten inmiddels echter reeds internationale bescherming toegekend (in casu de subsidiaire beschermingsstatus, zie supra) waardoor kan besloten worden dat u reeds een eindbeslissing hebt ontvangen in het kader van uw asielprocedure en deze waarschuwing dus niet langer van toepassing is. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u uit Bulgarije bent gereisd op een legale wijze aan de hand van uw Bulgaars reisdocument (zie groene map documenten – stuk 1). Geconfronteerd met de vaststelling dat u niet illegaal uit het land vertrokken bent en dat de voorwaarden bijgevolg niet geschonden zijn, verklaarde u dat de voorwaarden toch geschonden hebt omdat u in een ander land een asielaanvraag deed (CGVS, p. 12). Deze voorwaarde is wederom niet terug te vinden in het door u voorgelegde document. Uw verklaringen inzake zijn dan ook louter blote beweringen.”

Aangezien verzoekende partij hiertegen geen argumenten inbrengt in het verzoekschrift, blijft deze motivering behouden.

Waar uit de elementen in haar administratief dossier zou blijken dat zij als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er haar internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, namelijk de opsluiting en slechte behandeling door de Bulgaarse ordediensten (NPO, p. 11), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeerden op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Zij maakt geen melding van soortgelijke incidenten na het verkrijgen van haar status.

Verzoekende partij maakt daarnaast ook nog gewag van problemen met een smokkelaar (NPO, p. 10 en 12). Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze problemen niet kunnen worden aangemerkt als een situatie van systemische of structurele tekortkomingen of als onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekende partij deze problemen niet aannemelijk maakt:

“Waar u nog verklaarde dat u en uw broer in Bulgarije problemen hadden met een smokkelaar voegt het CGVS het volgende toe. U gaf aan dat jullie problemen met de smokkelaar ontstonden omdat jullie hem weigerden te betalen aangezien jullie in Oostenrijk werden opgepakt en teruggestuurd naar Bulgarije (CGVS, p. 10). Hierbij merkt het CGVS allereerst op dat zowel u als uw broer deze beweerde problemen slechts voor het eerst opwierpen tijdens jullie persoonlijke onderhoud op het CGVS. Geconfronteerd met deze nalatigheid verklaarde uw broer dat er toen aan jullie werd gevraagd om niet in detail te treden en dat er voornamelijk vragen over Syrië werden gesteld (CGVS Mohamad, p. 8). Er werd tijdens dit eerste interview echter ook uitdrukkelijk gevraagd waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Bulgarije en/of jullie in Bulgarije problemen hebben gehad met medeburgers (Vragenlijst CGVS 24/14166 d.d. 17.01.2024, vraag 4 & 7; Vragenlijst CGVS 24/14167 d.d. 17.01.2024, vraag 4 & 7). Dat jullie in eerste instantie geen enkel gewag maakten van deze beweerde problemen met de smokkelaar ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie verklaringen omtrent deze problemen bij voorbaat. U verklaarde bovendien louter dat u ‘denkt dat het een probleem zou zijn’ als u hem terug zou zien (CGVS, p. 10). U verklaarde echter ook dat u zelf niets meer van deze smokkelaar hebt vernomen (CGVS, p. 12). U botste enkel nog eens toevallig op zijn TikTok profiel

zonder dat jullie contact hadden (CGVS, p. 12). Tevens richtte u zich in Bulgarije ook nooit tot de autoriteiten om hulp te zoeken inzake deze problemen (CGVS, p. 12). Het CGVS merkt dan ook op dat u de problemen met deze smokkelaar op generlei wijze concreet aantoonde waardoor de verklaringen van u en uw broer hieromtrent louter blote beweringen zijn die allerm minst overtuigen. Deze vaststellingen volstaan niet om een vrees voor vervolging ten aanzien van deze smokkelaar in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Verzoekende partij herhaalt in het verzoekschrift enkel haar verklaringen en brengt geen argumenten in tegen deze motivering die bijgevolg behouden blijft.

Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme en discriminatie zoals verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken of aannemelijk te maken dat zij er in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden. Derlanders kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Bovendien haalt verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen aan waaruit kan blijken dat zij hiermee te maken kreeg.

Een algemene verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie en verschillende arresten inzake de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije omwille van de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond en verzoekende partij slaagt hier niet in.

8. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift kritiek uit op de duur van het persoonlijk onderhoud en het feit dat bepaalde zaken niet voldoende bevraagd zouden zijn waardoor het onderzoek niet grondig verlopen zou zijn, dient opgemerkt te worden dat het aan de verzoekende partij toekomt om toe te lichten welke aspecten zij nog had willen belichten om haar situatie te verduidelijken. Bovendien heeft zij de mogelijkheid om deze zaken te belichten in het verzoekschrift. Het komt namelijk haar toe om alle elementen die belangrijk zijn voor de beoordeling van haar zaak aan te brengen. Zij blijft echter in gebreke om aan te geven welke aspecten niet voldoende bevraagd zouden zijn en wat de impact hiervan zou zijn op de beoordeling van haar verzoek.

9. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De zaken 2 en 3 worden samen opgeroepen.

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. Het betreft 2 broers.

De raadvrouw van verzoekers wenst te benadrukken dat de bestreden beslissing onvoldoende geïndividualiseerd is. De situatie in Bulgarije wordt erkend maar er wordt onvoldoende rekening gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoekers en hun persoonlijke omstandigheden. H. heeft psychologische problemen door zijn moeilijke leven in Syrië en Bulgarije. Er werd niet voldoende rekening gehouden met zijn gezondheidstoestand bij een terugkeer naar Bulgarije. Voor het overige verwijst de raadvrouw naar het verzoekschrift.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Waar verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat de bestreden beslissing in haar hoofde onvoldoende geïndividualiseerd zou zijn, volstaat het om te verwijzen naar de bestreden beslissing en de beschikking van de Raad waarin uitgebreid ingegaan wordt op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije. De door haar aangehaalde individuele omstandigheden worden omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt in geval van terugkeer naar Bulgarije. Er werd geconcludeerd dat zij slechts beperkte stappen gezet heeft om een leven in leven als statushouder in Bulgarije op te bouwen en er haar rechten te doen gelden. Zij heeft niet op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Bulgarije te doen gelden. Door ter terechtzitting louter te stellen dat zij van mening is dat de bestreden beslissing onvoldoende geïndividualiseerd is zonder concreet aan te geven welke persoonlijke omstandigheden dan nog in aanmerking hadden genomen moeten worden in de beoordeling, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing en de in de beschikking aangehaalde gronden te weerleggen.

5.2. Verder stelt verzoekende partij dat er niet voldoende rekening gehouden werd met haar kwetsbaar profiel en haar persoonlijke omstandigheden.

Zij haalt ter terechtzitting aan dat zij kampt met psychologische problemen door haar moeilijke leven in Syrië en in Bulgarije en dat er niet voldoende rekening gehouden werd met haar gezondheidstoestand bij een terugkeer naar Bulgarije. Echter werd er in de beschikking vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er bij haar sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij brengt tot op heden geen medische of psychologische attesten bij die aantonen dat zij met psychologische problemen kampt. Door ter terechtzitting opnieuw op haar kwetsbaar profiel te wijzen, zonder echter concrete elementen aan te brengen, slaagt zij er niet in om de overwegingen hierover in de hierboven geciteerde beschikking te weerleggen. De verzoekende partij zet ook nergens concreet uiteen in welke mate haar gezondheidstoestand haar heden beletten om haar rechten te doen gelden in Bulgarije, noch wat de impact van haar beweerde kwetsbaarheid zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in dat land uit te oefenen. Er blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij er de toegang tot huisvesting, arbeidsmarkt, gezondheidszorg of andere socio-economische rechten als statushouder in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

5.3. Door verder louter te verwijzen naar het verzoekschrift brengt verzoekende partij geen elementen aan die de argumentatie van de beschikking in een ander daglicht kunnen plaatsen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 november 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET